

7. évközi vasárnap A 2014.

Bevezetés

Az Úr Jézus a mai évközi 7. vasárnap evangéliumi szakaszában csupa olyasmit követel követőitől, amelyek ellentétesek természetünkkel. Az Úr Jézus sarkosan fogalmaz, szándékosan élezi ki a dolgot, hogy meghökkentsen, s felrázzon bennünket, hogy megértesse velünk az új törvény szellemét, a felebaráti szeretet parancsát, amely a réginek tökéletesítése és kiterjesztése az ellenségre is. Felráz-e, meghökkent-e bennünket az ellenségre is kiterjedő szeretetparancs?

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg nekünk, hogy nem teszünk jót ellenségeinkkel. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem imádkozunk azokért, akik bennünket, gyűlölnék és üldöznek. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy oly sokszor fordulunk el szívtelenül a rászorulóktól. Uram irgalmazz!

Evangélium után

„Hallottátok a parancsot: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet: Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, *tegyetek jók azokkal*, akik gyűlölnék és *gyaláznak benneteket* és imádkozzátok üldözőitekért!”

E szavak hallatán azt mondjuk, hogy ez lehetetlen: Ilyenre képtelenek vagyunk! Ez lehetetlen parancs! Aki gyűlöl engem, aki életemre tör így vagy úgy, ma vagy holnap,

azt én szeressem, azzal én tegyek jót?! Azért én imádkozzam?!

Lehetetlen!

Hát a keresztény ember egy pipogya tedd ide, tedd oda tehetetlen bábu, akit ide-oda lehet lökni, taszítani, akinek a lábára vagy a nyakára szabad tiporni, de neki még jajgatni, vagy felszisszteni sem szabad?!

Ez teljesen lehetetlen!

Nem erről van szó! Ha valaki ismerte és gyakorolta is a krisztusi szeretet parancsát, akkor a szeretet himnuszának megfogalmazója, Szent Pál igencsak ismerte és gyakorolta. De, amikor a zsidók Jeruzsálemben lefoglák és a római helytartóhoz hurcolták, nem hagyta annyiban a dolgot, hanem, mint római állampolgár a császárhoz fellebbezett, és helytartó teljesítette is kérését.

Nekünk is hasonlóan kell cselekednünk, mert nem öntheti el a bűn áradata e világot. Minden törvénysértés ellen van és kell is hogy legyen jogorvoslás. Még a folytonosan diszkriminációt, jogsérelmet szenvedő keresztények számára is biztosított kell, hogy legyen a globalizálódó, szabadelvű, nemzetietlenedő és kereszténytelenedő világban is! És kell is, hogy éljenek is vele, a keresztények is! Akármilyen lármát is csapnak ezért az ismert erők!

Miről van tehát szó akkor az ellenségszeretben? Arról, hogy a keresztény ember nem gyűlölhet senkit, még az ellenséget sem! Nem lehet olyanná, mint ők. S nem teheti ellenségeivel és gyűlölőivel azt, amit ők tettek, vagy tesznek vele. Őt nem vezetheti a fogat fogért, szemet szemért szelleme.

A probléma feloldását ebben a jézusi mondásban látom. „Az Isten felkelti napját a jókra és gonoszokra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a bűnösöknek.” Emberekkel szembeni kötelességeink teljesítésekor nem nézhetjük azt, hogy hívő-e vagy nem hívő, hanem azt, hogy ember! Ő is Isten teremtménye és gyermeke. Ha most még nem, de később meg is bánhatja vétkeit. Ki lát bele lelke mélyébe? Még ő is lehet Saulból Szent Pállá.

Aztán meg arról van szó, hogy a keresztény vallás nem üzlet. Azzal teszek jót, aki nekem is szívességet tesz. Annak adok ajándékot, aki nekem is ad. Azt szeretem, aki engem is szeret. Annak köszönök, aki nekem is köszön. Azzal teszek valami jót, aki nekem is ad valamit.

Ha így cselekszem, nem vagyok keresztény. Ha negatív diszkriminációt alkalmazok, és még egyetlen egyszer sem tettem jót ellenséggel, nem vagyok keresztény. Ha még sohasem bocsátottam meg egyetlen tőlem bocsánatot kérő megbántómnak sem, nem vagyok keresztény, és nem töltöm be azt a feladatot, amit a kereszténynek, mint követésnek be kell töltenie e világban.

Gondolkodtunk-e már azon, hogy mivé lenne e világ keresztények nélkül? Mivé lenne Krisztus ma hallott parancsának megtevői nélkül? Mivé, ha mindenütt, mindenki és mindig csak gyűlölni tudná az ellenségét

Mivé fajulna a világ, ha a rosszat mindig csak rosszal tetéznénk, ha nem lenne többé megbocsátás, irgalom és szeretet? Nélkülük

vajon nem falnák-e fel egymást az ordas farkasok és a fékevesztett hiénák?

Nem látjuk-e már be végre, hogy az emberi szívekben uralkodó bosszú és erőszak erői változtatják az emberi történelmet véres harctérre, a társadalmat meg olyanná, amilyen, otthonainkat pedig békétlenné?

És hogy csak a megbocsátás gyakorlatával, az ellenség szeretetével törhetünk ki az ellenségeskedés ördögi köréből? Hogy az igazi béke csak ott lobogtatja fehér zászlóit, ahol a jóakarátú emberek kibékülnek, nem bántják, hanem segítik egymást, és baráti jobbot nyújtanak egymásnak.

Jól tudjuk, hogy csak a gonoszságait abba hagyó, s megkövetést tevőnek, a megbocsátást kérőnek lehet megbocsátani. A gonoszságait abba nem hagyóval, vagy abbahagyóval, de azokért bocsánatot nem kérővel lehetetlen a kibékülő kézfogás. Hiszen ő maga sem akarja ezt.

Ezért a gonoszságok és ellenségeskedések megszűnéséért és az emberek jobbra levéséért, a nyomdafestéket nem tűrő, gyűlölködő szavak közéletből történő kiiktatásáért tevékenykedni nem szűnhetünk meg soha. Tudjuk viszont, hogy a megbocsátás végsősoron nem emberi hőstett eredménye, hanem a Jóisten kegyelmi ajándéka. Ezért nem szűnünk meg erőfeszítéseinkhez a Jóisten kegyelmét kérni. Mert csak ilyen értelemben vett megbocsátással érhető el a békesség otthonainkban, környezetünkben, hazánkban és nagyvilágban. Amen

F. F.